

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7426/2021
15.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Градске општине Стари Град, са седиштем у Београду, чији је заступник Јавно правобранилаштво Градске општине Стари град, са седиштем у Београду, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., са умешачем на страни тужене ББ и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Петровић, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији тужене и умешача на страни тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3781/20 од 08.10.2020. године, у седници одржаној 15.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене и умешача на страни тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3781/20 од 08.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене и умешача на страни тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3781/20 од 08.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 25821/19 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да са свим лицима и стварима исели из стана број ..., површине 39 м² у приземљу зграде у улици ... у ... и да тако испражњен стан од лица и ствари преда на слободно коришћење и располагање тужиоцу Градској општини Стари град. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 133.125,00 динара са законском затезном каматом почев од дана правноснажности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3781/20 од 08.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и умешача на страни тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 25821/19 од 04.12.2019. године у ставу првом и другом изреке у делу којим је обавезана тужена да накнади трошкове поступка у износу од 133.125,00 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезана је тужена да тужиоцу на трошкове поступка исплати законску затезну камату почев од дана наступања услова за извршност пресуде до исплате, а одбијена је исплата законске

затезне камате за период од правноснажности пресуде до наступања услова за извршност пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене и умешача на страни тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена и умешачи на страни тужене су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег питања или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија) док је ставом другим истог члана, прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1 овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене и умешача на страни тужене као изузетно дозвољеној, јер изражен правни став у нижестепеним одлукама о основаности захтева за иселење по основу реивиндикационе тужбе не одступа од важеће судске праксе, код утврђења да сада покојни бивши супруг тужене и отац умешача, није био носилац станарског права на предметној непокретности.

Ревизијски наводи тужене о чињеничном стању не представљају правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из те законске одредбе. Такође, ни битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује ревизијом не представљају основ за изјављивање посебне ревизије. Ревизијом се не указује на постојање различитог поступања и неуједначености судске праксе у истим чињенично-правним ситуацијама. Одлука Уставног суда Републике Србије Уж 2486/2017 која је уз ревизију приложена, не односи се на идентичну чињеничну и правну ситуацију.

Имајући у виду изнето на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради иселења поднета је 07.06.2013. године. У тужби је означена вредност предмета спора 1.450.000,00 динара (противвредност 12.730 евра на дан подношења тужбе).

С обзиром на то да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра у динарској противвредности, то изјављена ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић